

Boleslavi a vojenským prokurátorem v Josefově v trestní věci proti Václavu Leonardu K-ovi pro řadu různých trestných činů, zejména též pro různé zločiny, uznána byla příslušnost vojenských justičních úřadů pro všechny trestné činy, jež byly K-em spáchány do 15. prosince 1920 a u nichž splněn byl předpoklad §u 16 odstavec první a druhý v. tr. ř., a pro trestné činy, spáchané po této době jen za dalšího předpokladu §u 11 čís. 4 v. tr. ř. (Steinbachovo vydání), jinak však příslušnost občanských trestních úřadů (soudů), neboť při řešení sporné otázky směrodatnou jest jediné okolnost, že obviněný Václav Leonard K. na základě §§ů 39, 61, 62, 63 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n. a §§ů 5, 25 nařízení vlády rep. Čsl. ze dne 27 července 1920, čís. 470 sb. z. a n. měl býti pokládán za neodvedeného, že měl z vojenské evidence vůbec býti vymazán a že toto propuštění z branné moci mělo býti provedeno dnem 15. prosince 1920. Následkem toho skončil tímto dnem vojenský poměr, v němž byl obviněný a zanikla i vojenská trestní soudní pravomoc. Na tom ničeho změnit nemohla ani nahodilá okolnost, že obviněný v tu dobu byl sběhem a u jiného vojenského útvaru pod nepravým jménem jinou službu konal, a že proto bylo lze jeho propuštění provést jen formelně, nikoliv též skutečně, poněvadž pouze jasný a přesný předpis citovaných zákonných ustanovení jest rozhodným a tento nejen že žádného podkladu pro opačný výklad neposkytuje, nýbrž přímo čas číselně vymezuje, a poněvadž konečně nějaká nahodilost sama o sobě a pokud nemá opory v zákoně, zákonné normy omeziti nemůže. Proto jest názor státního zastupitelství o příslušnosti vojenských soudních úřadů pro všechny v úvahu přicházející trestné činy právně pochybeným. Ovšem výjimku pro dobu po 15. prosinci 1920 stanoví § 11 čís. 4 v. tr. ř. (Steinbachovo vydání) a proto bylo k němu správně přihlíženo. Ježto však i tento předpis jest závislým na ustanovení §u 16 odstavec první a druhý uvedeného zákona a tato podmínka, pokud jde o krádež, dne 25. října 1921 při útěku z vazby spáchanou, splněna nebyla, dána jest i v tomto případě příslušnost občanských trestních úřadů. Pokud jde o dobu od 7. července 1920 do 15. prosince 1920, sluší též souhlasiti s tamějším míněním, že tu v úvahu přichází příslušnost vojenských justičních úřadů, poněvadž šlo pouze o jednotlivé, časově blíže neurčené a na přesné datum zákonem nevázané propuštění, jehož veřejnoprávní účinek teprve skutečným propuštěním obviněného by byl nastati mohl, ale pro sběhnuvší se omyl v osobě obviněného a pro nepropuštění téhož, vůbec nenastal.

Čís. 1664.

Tím, že obviněný, byv ze zdravotních důvodů poslán na dovolenou až do představení před superarbitrační komisí, této komisí předveden a superarbitrován nebyl, nýbrž zákonným způsobem a pravoplatně byl presentován, založena byla podle §u 11 čís. 1 v. tr. ř. vojenská trestní soudní pravomoc.

Dnem, kdy obviněný dle výnosu M. N. O. č. j. 53.180 org. mob. ze dne 10. července 1920 měl býti demobilisován, přestala pravomoc vo-

jenských trestních soudů; lhotejno, že obviněný byl i po této době v činné službě podržen.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, N I 55/24.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, jak hodlá rozhodnouti spor o příslušnost, který vznikl v trestní věci proti čet. v zál. Františku L-ovi mezi vojenským prokurátorem v Praze a státním zástupcem v Praze o požádal dle Šu 39 v. tr. ř. o sdělení názoru Nejvyšší soud.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zodpověděl dotaz takto:
Nejvyšší soud souhlasí s tím, by v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Praze a vojenským prokurátorem v Praze v trestní věci proti Františku L-ovi pro řadu různých trestných činů, najmě též pro různé zločiny, uznána byla příslušnost vojenských justičních úřadů pro všechny trestné činy, jež byly L-em spáchány do 10. srpna 1920 a u nichž také vyhověno bylo předpisu Šu 16 odstavec první a druhý v. tr. ř., jinak pro obyčejné trestné činy příslušnost občanských trestních úřadů (soudů), neboť rozhodným jest, že obviněný, ježto nebyl superarbitrační komisi předveden a superarbitrován, byl dne 7. února 1919 zákonným způsobem a pravoplatně presentován a tím byla vojenská trestní soudní pravomoc dle Šu 11 čís. 1 v. tr. ř. založena a že dle daných, pro ročník 1894 všeobecně závazných nařízení měl býti demobilisován a dnem 1. srpna 1920 propuštěn. Tímto dnem skončila povinnost obviněného k činné službě vojenské a důsledkem toho dle Šu 12 čís. 1 v. tr. ř. i poměr, zakládající vojenskou trestní soudní pravomoc, s výhradou v Šu 16 odstavec první a druhý v. tr. ř. stanovenou. V daném případě propuštění obviněného sice ve skutečnosti provedeno nebylo a týž byl i přes tuto dobu v činné službě podržen, leč toto nedopatření podřízeného vojenského tělesa nezakládá samo o sobě soudní příslušnost vojenských úřadů, nemajíc žádného zákonného podkladu a odporující vyššímu pravoplatnému nařízení.

Čís. 1665.

§ 252 tr. ř. má na zřeteli jen protokoly těch svědků, kteří byli slyšeni v dotýčném řízení trestním.

Nalézací soud může přihlídnouti i k výsledkům civilního sporu a učiniti výpovědi svědků ve sporu tom slyšených pramenem svého poznání (§ 258 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 12. června 1924, Zm I 363/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 15. dubna 1924, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák. mimo jiné z těchto